Pildele Domnului Isus în Luca

Pilda semănătorului

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

În capitolul 12 din Matei se vede că Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor făptuiesc păcatul împotriva Duhului Sfînt. Aceasta este o dovadă că Israel n-a adus nici un fel de roadă pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul nouă: Dumnezeu ia acum caracterul unui semănător. Omul s-a dovedit că nu poate aduce roade şi de aceea punerea la încercare a încetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care dă, care nu mai caută roade. Aceasta face din pilda semănătorului un fel de pildă-cheie. Domnul a spus ucenicilor Săi: „Nu înţelegeţi pilda aceasta? Cum veţi înţelege atunci toate celelalte pilde?" (Marcu 4.13). Şi e de mirare că pînă în ziua de azi acesta este un lucru pe care mulţi care spun că sînt creştini nu-l înţeleg; ei sînt foarte ocupaţi să găsească ceva în om, ceva care să poată fi cultivat şi făcut să se potrivească pentru Dumnezeu. Este o mare greşeală! Omul a fost pus la încercare în condiţia nevinovăţiei adamice, fără lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfîrşit în faliment şi acum un Semănător trebuie să iasă afară să-şi semene sămînţa şi slujitorii Săi s-o semene în lumea largă.

Pilda este de o simplitate plină de frumuseţe. Cine nu ştie ce este un semănător care îşi împrăştie sămînţa peste pămîntul arat? În locurile unde nu sînt garduri, o parte din sămînţă cade pe drum şi este călcată în picioare de trecători sau este luată de păsări. Altă sămînţă cade pe un loc unde este puţin pămînt sub care se află o stîncă, iar alta cade printre spini, care o înnăbuşe. Totul formează o scenă deseori văzută în Palestina de marile mulţimi către care era adresată pilda aceasta.

Din fericire, avem însăşi explicaţia Domnului cu privire la pilda aceasta. Sămînţa semănată este „cuvîntul împărăţiei" în Matei şi „Cuvîntul lui Dumnezeu" în Luca — vestea bună a lui Dumnezeu către om. Este vorba de primirea cuvântului Domnului în inimi, nu de stabilirea împărăţiei pe pămînt. Şi foarte clar ni se prezintă piedicile care stau în calea primirii de către om a cuvîntului vestit. Cel care se opune lucrării acesteia este vechiul vrăjmaş, Satan. El este prezent unde se predică, să fure sămînţa, ca nu cumva să prindă rădăcini. Vrăjmăşia aceasta pe care el şi-a arătat-o în grădina Edenului continuă să existe, în toată răutatea ei. El este nu numai vrăjmaşul lui Dumnezeu, ci şi al omului, deşi sărmanul om căzut nu ştie lucrul acesta şi nici nu-l crede cînd i se spune. De ce omul nu simte lanţul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune în curind. Satan stie care sînt înclinările omului şi are grijă să pună lanţurile în direcţia în care omului îi place să meargă. Şi atunci omul nu simte legăturile care-l ţin şi-l urmează orbeşte pe Satan.

Cuvîntul semănat vine din inima lui Dumnezeu şi se adresează inimii omului. Sămînţa de pe drum reprezintă pe ascultătorii care nu înţeleg Cuvîntul şi Satan îndată fură sămînţa şi nici una nu prinde rădăcini.

Un fapt foarte dureros aflăm cu privire la ascultătorul asemănat cu un pămînt stîncos. Se spune că el aude Cuvîntul şi-l primeşte de îndată şi cu bucurie. Dar nu are rădăcină si atunci cînd vine încercarea sau persecuţia din pricina Cuvîntului, el imediat se lasă împiedicat. Sămînţa pare că a răsărit, dar la căldura soarelui se usucă. Ascultătorul a auzit într-adevăr o istorie frumoasă — istoria harului lui Dumnezeu — şi i-a plăcut. Dar repede, totul a luat sfîrşit!

Aici de două ori întîlnim „îndată". El primeşte Cuvîntul „îndată"; dar cînd vine persecuţia din partea lumii, îndată el părăseşte totul. Desigur, aceasta ar trebui să ne facă să fim prudenţi cînd este cazul să ne pronunţăm repede cu privire la rezultatele seminţei semănate. Expresiile folosite sînt tari: Cuvîntul este primit, şi primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia că lucrarea trebuie să fie reală. Dar conştiinţa poate că n-a fost atinsă şi atunci ascultătorul este descris ca „neavînd rădăcină în sine însuşi" şi persecuţiile care vin îl fac să se lepede. Iar noi, dacă ne-am grăbit să spunem că „s-a întors la Dumnezeu", sîntem ruşinaţi.

Ascultătorul care primeşte Cuvîntul între spini este imul care „aude Cuvântul", dar acesta este înăbuşit de grijile obişnuite ale vieţii, de înşelăciunea bogăţiilor şi de poftele altor lucruri. Inima e plină de propriile ei necazuri şi astfel, fiind un amestec în ceea ce urmăreşte omul, sămînţa ajunge să fie fără roadă; ea este pierdută.

În sfîrsit, este numită la urmă sămînta care cade pe un „pămînt bun" şi produce roade în diferite măsuri. Dar cum ajunge pămîntul să fie bun? Există vreun pămînt bun în omenirea decăzută? Ştim din alte părţi ale Scripturii că „lumea zace în Cel Rău" şi „nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar". Atunci hotărît că un astfel de pămînt trebuie să fi fost pregătit mai dinainte. Chiar în natură, solul de pe această planetă robită de păcat cere să fie pregătit pentru sămînţă. Cu cît mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregătire pentru cei care sînt „născuţi în nelegiuire." Astfel înţelegem că întreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvântul într-un pămînt bun sînt în contrast cu ascultătorii de pe drum, ei înţeleg Cuvântul şi-l păstrează (Luca). Sămînţa a pătruns prea mult în adînc, nu mai poate fi furată de Satan sau să fie uscată de soare, căci „noi sîntem lucrarea lui Dumnezeu" (Efeseni 2.10). în Luca se spune despre „o inimă cinstită şi bună", în timp ce inima omului este „nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea".

Pilda aceasta dă deoparte într-un mod minunat perdeaua dintre noi şi lumea nevăzută. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi să predice „Cuvîntul", dar Satan, care este nevăzut, este preocupat ca acest Cuvînt să nu aibă efect. Şi este de remarcat că în toate cazurile prezentate, împiedicarea Cuvîntului de a aduce roade se datoreste unor influente exercitate asupra ascultătorilor: într-un caz este persecuţia din partea lumii, în altul grijile vieţii acesteia şi înşelăciunea bogăţiilor — şi în fiecare caz lucrează Satan. Dacă el nu poate fura de îndată sămînţa, ştie cum să stîrnească persecuţii atunci cînd Cuvîntul a fost ascultat; şi apoi grijile veacului, înşelăciunea bogăţiilor şi poftele altor lucruri (şi expresia aceasta din urmă din Marcu 4.19 include mai degrabă căutarea de plăceri) sînt arme puternice în mîna lui, ca să distrugă sufletele. Da, aşa cum am văzut, lucrarea mîntuirii este a lui Dumnezeu de la început pînă la sfîrşit. Şi, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta şi El face totul. El pregăteşte sămînţa şi trimite pe semănătorii Săi; El pregăteşte solul şi face ca sămînţa să prindă rădăcini şi în felul acesta ea aduce roade care se înmulţesc spre slava Lui.

Faptul că numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune că Domnul nu aşteaptă o primire universală a cuvîntului împărăţiei sau a evangheliei.

Pilda grăuntelui de muştar

Matei 13.31-32; Marcu 4.30-32; Luca 13.18-19

S-a spus că ar fi o dificultate să poţi găsi un „grăunte de muştar" care ar creşte destul de mare ca să se potrivească descrierii din pildă. (Se socoteste de cei mai mulţi că ar fi Salvadora Persica, care are o sămîntă foarte mică, creste destul de mare încît în ramurile lui păsările îşi pot face cuiburi, iar boabele ei sînt folosite ca „muştar". S-a găsit în apropiere de Marea Moartă un copac care corespunde descrierii acesteia.) Împărăţia cerurilor a început ca un lucru mic, neînsemnat, atît în ochii lumii, cît şi a celor care pretindeau că sînt poporul lui Dumnezeu pe pămînt. Totuşi ea a crescut, încît a ajuns ca un copac cu „ramuri mari". Singura dificultate este ce anume să însemne „păsările cerului", însă găsim cheia înţelesului în pilda semănătorului. Şi în ea întîlnim „păsările cerului" care mănîncă sămînţa semănată pe drum şi aceasta în interpretarea Domnului nostru înseamnă lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arată a fi asociate cu ce este rău (compară şi Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Şi, aşa cum am văzut clar în pilda griului şi a neghinei cum s-au introdus cei răi, tot aşa şi aici, ei îşi găsesc adăpost printre ramurile copacului mare.

Copacul „cu ramuri mari" pare să indice în Scriptură o putere publică mare, ceva ce poate fi recunoscut de toţi. Astfel, faraon şi Asiria sînt comparaţi cu nişte copaci mari (Ezechiel 31) şi Nebucadneţar era un copac în mijlocul pămîntului şi înălţimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai să privim în jur la creştinătatea de nume, la aşa numitele biserici “istorice" şi vom vedea cît de mulţi necredincioşi sînt adăpostiţi sub ramurile ei. Aceştia de asemenea nu sînt numai cei care vin să-si linistească oarecum conştiinţa, devenind religioşi, ci mulţi se găsesc în ramurile cele mai înalte ca loc şi putere, îndrăznind să ia asupra lor „grija pentru suflete". Dacă ar fi vorba de binecuvântările legate de împărăţie, fără îndoială că ar trebui să citim despre roadele care s-ar strînge din copac; dar nici un cuvînt nu se spune despre aşa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, în care păsările îşi găsesc adăpostul; nu devenind în fapt o parte din copac, ci simplu, găsindu-şi adăpost printre ramurile lui — un simbol desigur al răului pe care-l vedem înjur. Dumnezeu să deschidă ochii celor care nu văd altceva decît progres şi binecuvântare. Orice binecuvântare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbeşte pilda.

Este o paralelă între cele 7 pilde din Matei 13 şi cele 7 biserici din Apocalipsa 2 şi 3. Pilda grăuntelui de muştar se poate compara cu biserica din Pergam, care reprezintă compromisul cu lumea, unirea cu ea, creştinătatea devenind o putere în lume.

Pilda aluatului

Matei 13.33; Luca 13.20-21.

Pilda aceasta urmează grăuntelui de muştar şi este asemănătoare în învăţătura pe care ne-o dă. Ştiind că Scriptura peste tot foloseşte aluatul ca un simbol al răului, este surprinzător că pilda aceasta este atît de des explicată ca învăţînd „lucrarea nevăzută a harului". (Despre aluat citim în Matei 16.6,11, Marcu 8.15, 1 Corinteni 5.6-8, Galateni 5.9, de asemenea aluatul era interzis în toate jertfele aduse prin foc în Vechiul Testament: Leviticul 2.11. în Leviticul 23.17 s-ar părea să fie o excepţie, însă aceste două pîini coapte cu aluat reprezintă pe oamenii lui Dumnezeu, în care încă locuieşte păcatul.)

Creştinii care se gîndesc la un progres universal, la îmbunătăţire şi la o lume care toată se va întoarce la Dumnezeu, cu greu pot să vadă că Domnul Hristos, în locul acestei perspective strălucite, a prezis mai întîi răul — răul în împărăţia cerurilor şi în biserică, privită sub răspunderea omului. Va fi într-adevăr un timp de binecuvântare universală, aşa cum ştim (Isaia 11.9), dar nu înainte de a veni Domnul Isus din nou şi va scoate afară din împărăţia Lui toate lucrurile care sînt o pricină de păcătuire, aşa cum ni se spune în Matei 13.41 şi în alte texte.

În această pildă, o femeie este cea care pune aluat în trei măsuri de făină de grîu, iar în scrisoarea către biserica din Tiatira (a patra biserică şi care corespunde cu această a patra pildă), Domnul Isus spune: „Tu laşi ca Izabela, femeia aceea care îşi zice ea înseşi prorociţă, să înveţe şi să aducă pe căi greşite pe robii Mei..." Iar în capitolul 17 din Apocalipsa se spune despre Babilon că este mama prostituatelor. Femeia trebuie să stea în tăcere, nu să înveţe pe alţii (1 Timotei 2).

Fără îndoială, aluatul înseamnă doctrina rea (după cum „neghina" şi „păsările cerului" înfăţişează persoanele rele) şi aşa cum spune şi numele, aluatul lucrează în mod secret, aşa cum lucrează drojdia cînd este amestecată cu făina. Şi poate cineva să fie atît de orb încît să nu vadă cît de mult sînt răspîndite învăţăturile stricate în zilele noastre? Biblia este pusă uneori sub semnul întrebării şi asaltată din toate părţile. În loc ca ea să ne judece (Ioan 12.48), oamenii o judecă, numind-o totuşi Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mirăm atunci că tot felul de doctrine sînt prezentate de gîndurile oamenilor care au o atitudine cu totul străină şi împotriva lui Dumnezeu. „Erezii nimicitoare" este chiar termenul lui Dumnezeu cu privire la relele care sînt asociate cu cei care se numesc popor al Său şi prin „cuvinte înşelătoare" mulţi sînt îndepărtaţi de calea cea dreaptă (2 Petru 2.1-3). Cît de necesar este atunci să fii în stare, prin Cuvînt şi prin învăţătura Duhului Sfînt, să deosebeşti tot ce nu este de la Dumnezeu si să te depărtezi de rău.

Nu trebuie să trecem cu vederea cuvîntul „toată" — toată plămădeala va fi cu aluat. Dar noi sîntem gata să gîndim că, deşi fără îndoială mult rău este asociat cu Biserica de nume, o îndurare ni s-a dat ca noi să scăpăm. Dar aluatul este la lucru pînă ce întreaga plămădeală va ajunge plină de aluat. Duhul Sfînt care este în Biserică opreşte acum întinderea răului. Dar după răpirea Bisericii va apare „omul păcatului" şi creştinătatea întreagă va fi dospită.

Pilda vorbeşte despre „împărăţia cerurilor", nu se referă direct la Biserică. În adunare este cunoscută învăţătura din 1 Corinteni 5: „Nu ştiţi că puţin aluat dospeşte toată plămădeala? Curăţiţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, după cum şi sînteţi, fără aluat" (versetele 6,7).

Sîntem înconjuraţi de rău şi în pericol de a fi contaminaţi de el. Şi putem vedea cum creştinii pot fi sub influenta răului si cu totul inconştienti de el. Creştinii care subliniază prea mult adevărul într-un anumit punct nu se gîndesc că ar putea fi greşiţi în alte puncte. Şi apoi, cît de puţină consideraţie reală se acordă declaraţilor clare ale Scripturii cu privire la prezenţa răului în biserică. Sîntem deci îndemnaţi să punem la încercare duhurile, căci mulţi proroci mincinoşi s-au arătat în lume. Este datoria noastră deci să cercetăm orice lucru cu Cuvîntul lui Dumnezeu şi să ţinem cu tărie la ce este adevăr. Domnul să ne facă în stare să deosebim binele de rău, să alegem binele şi să ne ferim de rău.

Domnul Isus a spus să ne ferim de aluatul fariseilor, care este făţărnicia si formalismul religios (Luca 12.1). De asemenea avem să ne ferim de aluatul saducheilor, care reprezintă raţiunea omului; şi să ne ferim de aluatul lui Irod, omul dedat păcatului desfrînării şi uciderii.

Pilda celor doi datornici

Luca 7.41-43

Pilda aceasta a fost spusă după remarca fariseului în casa căruia Domnul Hristos a stat la masă. O femeie căreia i se iertase mult a venit şi I-a spălat picioarele, ştergîndu-le cu părul capului ei şi ungîndu-le cu parfum. Aceasta l-a făcut pe fariseu să-şi spună în sine însuşi: „Omul Acesta, dacă ar fi un proroc, ar şti cine şi ce fel de femeie este aceea care se atinge de El, că este o păcătoasă".

Da, ea era o păcătoasă şi Domnul Isus ştia lucrul acesta foarte bine. Dar dragostea şi atenţia pe care ea a arătat-o faţă de El era mai preţioasă în ochii Săi decît tot ospăţul fariseului. Şi era o lecţie pe care fariseul n-o învăţase, că deşi păcatul s-a înmulţit, harul s-a înmulţit si mai mult, si că se putea ierta datoria unuia care era datornic cu cinci sute de dinari, tot aşa cum se putea ierta unuia care datora numai cincizeci.

Domnul Isus continuă să explice pilda. Era drept să socoteşti că cel căruia i s-a iertat mult va iubi mai mult. Fariseul a trebuit atunci să audă că el nu făcuse ce era natural să facă, în comparaţie cu femeia aceea păcătoasă a cărei faptă era peste aşteptări. Cîteva cuvinte i-au explicat situaţia: „De aceea îţi spun, păcatele ei cele multe sînt iertate, căci a iubit mult; dar cui i se iartă puţin, iubeşte puţin". Ea a fost iertată nu pentru că a iubit mult; ea a iubit mult pentru că i s-a iertat mult.

Aceasta descoperă puterea şi valoarea harului într-un mod minunat. Harul ridică pe cel iertat la starea de a iubi şi celui care simte mai adînc cît de multe păcate i-au fost iertate, i se dă mai multă dragoste. Aşa era cu Maria Magdalena la mormîntul lui Isus. Ucenicii Lui plecaseră la casele lor, dar dragostea ei o ţinea pe loc. Mai bine ar lua trupul Lui mort, decît să fie fără El, pe care îl iubea atît de mult.

Era ceva care îi caracteriza pe amîndoi datornicii; chiar dacă unul datora mult şi altul mai puţin, ei nu aveau cu ce să plătească. Ce coborîre a mîndriei fariseului! Aceasta este una din lecţiile grele pe care trebuie s-o învăţăm; cît de greu ne este să ne recunoaştem păcătoşi, ce mult putem fi satisfăcuţi cu noi înşine şi cu propria noastră neprihănire, încît uşor dispreţuim pe alţii. Şi o lecţie pe care toţi avem nevoie s-o învăţăm este că harul lui Dumnezeu poate curăţi şi pe cel mai decăzut şi-l poate ridica în aşa fel încît să fie o persoană care să iubească.

Pilda samariteanului cel bun

Luca 10.30-37

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumuseţe si uşor de înţeles dacă este luată în contextul ei. Un oarecare om al Legii, ispitind pe Domnul, L-a întrebat ce trebuie să facă să moştenească viaţa veşnică. Domnul S-a referit la Lege şi l-a întrebat ce îl învaţă ea. Legea îţi porunceşte să-L iubeşti pe Iehova cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, cu toată cugetarea ta şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Totul era foarte corect. Şi învăţătorului Legii i s-a spus: „Fă aşa şi vei trăi". Dar el, voind să se îndreptăţească, a spus: „Şi cine este aproapele meu?" Iar pilda samariteanului milos este răspunsul pe care Domnul i l-a dat.

Deseori pilda aceasta este folosită ca o imagine a lui Hristos, „Samariteanul cel bun" şi aceasta este fără îndoială o aplicare corectă a ei. Căci cine altul decît Hristos a luat asupra Lui necazurile şi nenorocirile oamenilor şi a îngrijit pe deplin de toate nevoile lor? Şi acest fapt este cu atît mai izbitor cînd este pus în contrast cu preotul şi cu levitul care ar fi trebuit să arate înţelegere şi ajutor faţă de cei în necaz. Preotul a văzut pe sărmanul om şi a trecut pe partea cealaltă a drumului. Levitul a privit la cel fără ajutor, dar şi el de asemenea a trecut pe alături.

Aceasta arată că cei care trebuiau să fie plini de rîvnă să asculte de Lege au arătat că erau foarte departe de cerinţele ei. Legea spunea că dacă un măgar a căzut pe drum — şi chiar dacă aparţinea unei persoane care te ura — tu trebuia să nu te dai deoparte ca să nu-l ajuţi pe sărmanul animal (Exod 23.5).

Si iată, aici era o fiinţă omenească asemănătoare ţie, în mare necaz, iar tu treci pe alături. Preotul era cea mai înaltă expresie a Legii. Şi Legea cere o purtare dreaptă de la oameni care nu au în ei motive drepte şi în felul acesta ea poate să arate cît de păcătos este fiecare dintre noi.

Numai samariteanul acela dispreţuit de iudei a avut milă de cel căzut în drum si a făcut tot ce era necesar să-l vindece şi să-l ajute. I-a legat rănile, turnînd peste ele untdelemn şi vin — care erau spre vindecare si înviorare — si l-a dus într-un loc unde să fie în siguranţă.

În timp ce pilda este o imagine reală a felului în care omul a devenit o victimă a lui Satan şi a celor ai lui, ea este totodată o prezentare plină de frumuseţe a felului cum Hristos vine la un om lăsat pe jumătate mort şi nu-i cere să facă ceva, pentru ca El să facă apoi restul. Omul este în întregime fără ajutor, încît Hristos trebuie să Se plece în praf lîngă el să-i lege rănile, ca omul să fie salvat. Şi în îndurarea Sa El face totul şi îngrijeşte apoi ca sărmanul om să nu ducă lipsă de ceva.

Unii au subliniat cuvîntul „a coborît". Omul coboară dintr-un loc de siguranţă (Ierusalimul) spre cetatea blestemată (Ierihonul). S-ar putea să fie ceva şi în gîndul acesta, însă samariteanul milostiv era pe acelaşi drum. Şi nimeni nu este în siguranţă fată de şiretlicurile Satanei si de vrăjmăşia lui în nici un loc cît de izolat de pe acest pămînt. Iar drumul spre Ierihon cobora abrupt printre stînci, în spatele cărora puteau fi ascunşi tîlhari; era un drum deosebit de periculos. În sens moral coborîrea, înaintarea în păcat şi degradarea spirituală este traiectoria omului fără Dumnezeu.

Şi aceasta nu a fost totul, căci samariteanul milostiv a spus că va veni din nou şi el a dat hangiului doi dinari, să-i ajungă pînă ce se va întoarce. Dar de ce numai doi dinari? N-ar confirma oare aceasta şi ideea — tăcută, dar sigură — că el va veni iar în curînd? Da, însăşi cuvintele bunului samaritean erau: „Mă voi întoarce în curînd". El va veni şi va lua acasă pe toţi ai Săi care sînt nişte străini pe acest pămînt, ca să fie cu El pentru totdeauna.

Acum, dacă toate acestea sînt adevărate cu privire la Hristos însuşi, lecţia este dată pentru noi. Noi trebuie să ne asemănăm cu acest om milos, noi trebuie să fim buni samariteni, dragostea noastră să se arate în acţiune, care să ne si coste. Cum ar putea mai bine Domnul să ne înveţe cine este aproapele nostru, decît dîndu-ne o imagine a Lui Însuşi? Domnul a întrebat pe învăţătorul Legii: „Care din aceşti trei ţi se pare că a fost aproapele celui care căzuse între tîlhari?" Chiar şi învăţătorul Legii putea să răspundă: era samariteanul cel bun. Atunci, i-a spus Isus:

„du-te şi fă şi tu la fel".

Domnul nu i-a spus despre vreun samaritean (dispreţuit de iudei) căzut între tîlhari şi despre un iudeu care să-i fi venit în ajutor, ci El a schimbat cu totul situaţia: un iudeu zăcea aproape mort şi un samaritean nepreţuit de iudei l-a ajutat.

Iudeii nu aveau de-a face cu samaritenii si totuşi samariteanul cel bun n-a putut să-l vadă pe cel rănit şi să-l lase în necazul lui. Cel rănit era aproapele său. În felul acesta sîntem îndemnaţi să facem bine tuturor oamenilor si mai ales celor din casa credinţei. Toţi oamenii sînt „aproapele" nostru, toţi creştinii sînt fraţii noştri. Omul este o fiinţă rănită, tot aşa cum este şi o fiinţă păcătoasă şi vedem că toţi din jurul nostru sînt victime ale lui Satan şi că zac într-o stare foarte periculoasă. Prin har avem balsamul din Galaad si, dacă nu avem bunurile lumii ca să ajutăm nevoile trupeşti, putem spune oamenilor despre Cel care poate vindeca de păcat sufletele bolnave, despre Cel care le va da o viaţă nouă şi care îi va susţine aici pe pămînt, pînă ce Bunul Samaritean Se va întoarce să ne ia acasă, sus. „Du-te si fă si tu la fel."

Pilda bogatului fără minte

Luca 12.16-21

Cele spuse înaintea acestei pilde şi ultimele ei cuvinte îi explică sensul. Cineva venise la Domnul Isus, cerîndu-I să spună fratelui său să împartă moştenirea cu el. Domnul nu avea nimic a face cu lucrul acesta, dar a atras atenţia ascultătorilor Săi împotriva iubirii de bani: „căci viaţa cuiva nu stă în belşugul avuţiei lui". Şi atunci El le-a spus pilda acestui om bogat fără minte, ale cărui gînduri nu treceau dincolo de bucuriile de acum. „Suflete, ai multe bunătăţi strînse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănîncă, bea şi înveseleşte-te." Dar chiar în noaptea aceea i s-a cerut sufletul şi el nu s-a mai putut bucura nici de bunurile pe care le strânsese, nici de realităţile de dincolo de această viată.

Omul acesta socotea că fericirea lui depindea de abundenţa bunurilor pe care le poseda; nu se gîndea deloc la un viitor dincolo de lumea aceasta, totul era în viaţa de acum. Nu se spune că făcea o folosire greşită a bogăţiilor pe care le avea, judecind omeneşte, nici că era imoral, însă faptele lui nu puteau trece dincolo de satisfacerea dorinţei de a-şi mări avuţia. Îşi dărîmă grînarele ca să-şi păstreze mai în siguranţă roadele pe care le avea. Singurul lui gînd era pentru viaţa aceasta, care i se părea că nu se va schimba. Era practica necredinţei saducheilor; Dumnezeu nu era deloc în gîndurile lui. Şi citim că „lăcomia de bani este idolatrie" (Coloseni 3.5), iar Domnul Isus ne spune în Matei 6.19: „Nu vă strîngeţi comori pe pămînt".

Domnul adaugă la lecţia aceasta o concluzie vrednică de toată atenţia: „Tot aşa este şi cu cel care îşi adună comori pentru el şi nu se îmbogăţeşte faţă de Dumnezeu." Omul acesta bogat îşi avea eul ca obiect; el spunea: bunurile „mele", roadele „mele" şi nu se gîndea deloc că nu era decît un administrator pentru Dumnezeu şi era influenţat numai de ceea ce un om natural poate numi înţelepciune şi prudenţă. El dobîndise o independenţă care îi plăcea, confortabilă, şi acum urma să se bucure de ea. Însă Dumnezeu îl numeşte „nebun" şi îi spune „în noaptea aceasta", ca răspuns la acei „mulţi ani" despre care vorbea el. Vedem astfel că pot fi două obiecte înaintea sufletelor oamenilor: eul sau Dumnezeu. Cei care sînt în împărăţie spun că Îl au pe Dumnezeu înaintea lor; atunci, ei nu mai au eul ca obiect al lor.

Domnul continuă pilda cu îndemnul de a privi la păsările cerului, de a ne uita la crini; Dumnezeu hrăneşte pe unii şi îngrijeşte de alţii. El ştie că noi avem nevoie de astfel de lucruri. Noi trebuie mai întîi să căutăm împărăţia lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra. Şi apoi El merge mai departe şi spune: „Vindeţi tot ce aveţi şi daţi milostenie. Faceţi-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoţul şi unde nu roade molia; căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră" (Luca 12.33-34).

Dorinţa de a avea, de o dobîndi, de a stăpîni este imul din principiile care formează viaţa lumii fără Dumnezeu. Viaţa şi binele pe care le învăţa Domnul Isus erau în contradicţie cu aceste pofte omeneşti. El S-a făcut sărac, încît nu avea unde să-Şi plece capul. Cînd avea nevoie de un dinar ca să spună ce este scris pe el, cere să I se arate unul. Dar cît de darnic era El! El avea la dispoziţie toate resursele din univers, El putea să hrănească mulţimile cu puţine pîini şi putea să transforme apa în vin, putea să scoată o monedă din mare. În viata de toate zilele a Domnului Isus era o contradicţie totală cu ce are pe suflet această lume avară.

Ce lecţie necesară pentru noi toţi! Chiar mărturisind că nu avem comoara aici, inimile noastre înşelătoare ne pot conduce în aşa fel încît să fim prea mult ocupaţi în primul rînd cu binecuvântările noastre pămînteşti, cu confortul nostru, cu înlesnirea pe care o putem căpăta, şi nu cu a deveni „bogaţi faţă de Dumnezeu".

Pilda smochinului neroditor

Luca 13.6-9

Erau unii care L-au întrebat pe Domnul Isus despre galileenii al căror sînge Pilat îl amestecase cu jertfele lor. Din răspunsul pe care-l dă Domnul se vede că cei care au amintit faptul acesta socoteau că cei care au avut de suferit în felul acela trebuie să fi fost mari păcătoşi, căci altfel Dumnezeu n-ar fi îngăduit să li se întîmple un rău atît de mare. Dar aceasta este concluzia pe care oamenii sînt totdeauna gata s-o aibă atunci cînd se întîmplă vreo nenorocire; ei gîndesc că cei care au avut parte de vin necaz deosebit sînt mai păcătoşi, în loc să ia lucrurile ca o înştiinţare pentru ei.

Domnul Isus întoarce discuţia spre folosul lor individual. El i-a întrebat dacă socoteau că acei galileeni erau „mai păcătoşi decît toţi ceilalţi", pentru că au suferit astfel de lucruri. Sau cei optsprezece peste care a căzut turnul din Siloam erau mai păcătoşi decît ceilalţi oameni? Şi El le-a spus: „Nicidecum, ci dacă voi nu vă pocăiţi, toţi veţi pieri la fel". Ei trebuiau să privească la ei înşişi; şi ei erau tot atît de vinovaţi. El ştia cît de mult îi dispreţuiau ei pe galileeni (Ioan 7.41,52) şi se mîndreau cu superioritatea lor închipuită. Şi ei de asemenea vor pieri, dacă nu se pocăiesc. Şi încă mai mult, li se dă o descriere corectă a lor înşile, într-o pildă care le vorbeşte despre sfîrşitul lor. Smochinul este un simbol al existentei naţionale a lui Israel.

Ei erau comparaţi cu un smochin de la care erau aşteptate fructe — aşteptate nu numai o dată, ci timp de trei ani, corespunzînd fără îndoială cu punerea lor la probă sub Lege, sub proroci şi apoi sub har. Sub Lege, Stăpînul n-a găsit nici o roadă — ei au călcat Legea în întregime; sub proroci, ei n-au vrut să le dea atenţie — şi El n-a găsit roade; şi nici sub har n-a găsit — ei se pregăteau să-L omoare pe Domnul Hristos. Atunci stăpînul a poruncit ca smochinul să fie tăiat.

Totuşi harul amînă tăierea aceasta. Îngrijitorul a cerut să mai fie o încercare, deci un al patrulea an. Şi ştim că Domnul nostru S-a rugat pentru ucigaşii Săi, să nu li se ţină în seamă păcatul. Şi, trimiţînd pe apostolii Săi să predice „pocăinţa şi iertarea păcatelor", ei trebuiau să înceapă lucrul acesta din Ierusalim.

Dar totul a fost în zadar. Domnul Isus a plîns pentru Ierusalim; deseori El a dorit să-i strîngă sub aripile Lui, dar ei n-au vrut. Totuşi mai era o încercare: li s-a vestit iertarea păcatelor şi Duhul Sfînt a fost trimis pe pămînt ca să convingă lumea de păcat, de dreptate şi de judecată (Ioan 16.8-11). Totuşi roadele aşteptate nu s-au arătat nici acum şi Ştefan a trebuit să le spună că păcatele lor rămîn asupra lor: „Oameni tari la cerbice, necircumcişi cu inima şi cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfînt; ca părinţii voştri, aşa faceţi şi voi. Pe care dintre proroci nu i-au persecutat părinţii voştri? Au omorît pe cei care vesteau mai dinainte venirea Celui Drept, pe care acum voi L-aţi dat prins şi L-aţi omorît, voi, care aţi primit Legea dată prin îngeri şi n-aţi păzit-o" (Faptele Apostolilor 7.51- 53).

Sentinţa Stăpînului atîrna deasupra poporului vinovat. „Taie-l! De ce să mai cuprindă şi pămîntul degeaba?" Dacă este fără folos, de ce să mai existe? De ce să mai fie aici, ca să împiedice şi pe alţii? Şi chiar de faptul acesta erau vinovaţi mai-marii lor: ei înşişi nu voiau să intre în împărăţie, şi împiedicau şi pe cei care doreau să intre. Da, şi mai mult, apostolul spune că Numele lui Dumnezeu este hulit printre neamuri din pricina lor (Romani 2.24). Judecata, deşi mult amînată, a căzut pînă la urmă peste cetatea vinovată şi peste poporul vinovat, care altădată era smochinul în via lui Dumnezeu. Israel a dispărut pentru un timp de pe locul mărturiei pentru Dumnezeu.

Acelaşi principiu se aplică la biserica de nume ca întreg şi fiecăruia în parte. Cui i s-a dat mult i se va cere mult. Slujitorul care cunoaşte voia Domnului şi nu se pregăteşte şi nu face voia Lui va fi bătut cu multe lovituri (Luca 12.47,48). S-ar putea să auzim aproape aceleaşi cuvinte ale Domnului: „De ce să mai cuprindă şi pămîntul degeaba?" Se apropie timpul cînd Judecata va începe de la casa lui Dumnezeu." Fiecare care poartă numele lui Hristos să privească în jur şi să înţeleagă judecata lui Dumnezeu care va fi peste biserica de nume şi apoi să se întrebe pe sine însuşi: Ce roade aduc eu Domnului meu? El a făcut mult pentru mine. Ştiu ceva despre dragostea Lui, despre moartea Lui pentru mine, despre îndeluga Lui răbdare, despre grija Lui faţă de mine... Cum răspund eu la toate acestea? Ce roade aduc, ca să fie plăcute înaintea ochilor Lui?

Este cu totul natural ca Dumnezeu să caute roade. „Cine îngrijeşte de un smochin va mînca din rodul lui" (Proverbe 27.18) şi de aceea sîntem îndemnaţi: „să umblaţi într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiţi plăcuţi în orice lucru, aducînd rod în tot felul de fapte bune şi crescînd în cunoştinţa lui Dumnezeu" (Coloseni 1.10).

Pilda banului pierdut

Luca 15.8-10

Cel păcătos este comparat aici cu o monedă de argint (drahmă), care are un preţ prea mare ca să rămînă pierdută, o lumină trebuie aprinsă şi căutarea continuă pînă ce se găseşte banul pierdut. Dar, aici, ca şi în pilda oii pierdute, moneda de argint nu este pe primul plan; femeia care a pierdut drahma rămîne proeminentă. Căutarea este a ei şi bucuria este a ei. „Bucuraţi-vă împreună cu mine" spune ea, „căci am găsit drahma pe care o pierdusem".

Banul pierdut este neînsufleţit şi imaginea aceasta este foarte potrivită ca să arate ce înseamnă un păcătos pierdut. Fiecare suflet omenesc este acoperit cu praful păcatului şi ascuns în întunericul lumii.

Am fi dorit să nu fie nici o aluzie la biserica de nume în pilda aceasta, totuşi banul a fost pierdut „în casă"; şi fără îndoială, sînt unii pierduţi ascunşi în vreun colţ al bisericii de nume. Dar nu trebuie să rămînă pierduţi! Lumina trebuie să fie aprinsă şi casa măturată.

Şi desigur, unii din cei care sînt ai lui Dumnezeu sînt ascunşi în întunericul acesta. Dar ce lucrare! O lumină trebuie adusă acolo unde totul ar fi trebuit să fi fost luminat, iar casa trebuie măturată. Mult praf s-a adunat în casa aceasta frumos înălţată la începutul cărţii Faptele Apostolilor — o casă în care fiecare ar fi trebuit să fie în siguranţă şi ar fi trebuit să fie un ornament. Dar acum, acesta este locul unde o monedă de argint poate fi pierdută. Cît adevăr în imaginea aceasta!

Lampa este mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu, care este folosit de Duhul lui Dumnezeu. Şi lampa aceasta este aprinsă. Dar nu numai atît. Casa este măturată si banul este căutat cu atentie; este o dragoste care înlătură piedicile.

Păstorul este imaginea Fiului Omului care a venit să caute ce era pierdut şi tatăl arată relaţia în care Dumnezeu Se descoperă pe Sine însuşi. Iar femeia care caută banul pierdut arată lucrarea Duhului Sfînt, lucrarea care se face nu numai în om, individual, ci şi în Biserică şi prin ea.

În cazul oii pierdute, bucuria se spune că este „în ceruri"; aici, ea este ‚înaintea îngerilor lui Dumnezeu". Rînduiala trebuie menţinută în casă, „din cauza îngerilor" (1 Corinteni 11.10). Unul care este smuls din împărăţia lui Satan sau din casa cea mare a mărturiei fără viată si strămutat în împărăţia Fiului dragostei lui Dumnezeu va fi spre lauda şi slava Sa în veşnicie. Dar trebuie să fie bucurie acum — bucurie aici pe pămînt, tot aşa cum este şi în prezenţa îngerilor lui Dumnezeu.

Pilda oii pierdute

Matei 18.10-14; Luca 15.4-7

Sîntem ajutaţi să înţelegem pilda aceasta şi celelalte două din Luca 15 (dacă într-adevăr cele trei nu sînt decît o pildă, conform versetului 3), dacă observăm că ele urmează imediat după acuzaţia fariseilor şi cărturarilor care spuneau: „Omul Acesta primeşte pe păcătoşi şi mănîncă împreună cu ei." Da, binecuvântat să fie Dumnezeu, El primeşte pe păcătoşi, altminteri tu şi cu mine n-am fi putut fi mîntuiţi; şi El mănîncă împreună cu ei (Apocalipsa 3.20).

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumuseţe. Oamenii au fost comparaţi cu oile, cu mult timp înainte. „Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53.6). Dar în pildă se discută nu atît de mult despre oaie, cît mai ales despre stăpînul ei, despre cineva care şi-a pierdut oaia; el îi cheamă pe prieteni şi le spune: „Bucuraţi-vă împreună cu mine!" Fără îndoială că oaia care fusese pierdută şi apoi găsită era acum în condiţii fericite, dar un cuvânt nu se spune despre ea; stăpînul ei şi bucuria lui sînt pe primul plan.

Ea ne arată de asemenea atenţia pe care păstorul care era stăpînul oii a dat-o unei singure oi. Ea este una din o sută, deci ai zice că nu este prea mare pierdere. Dar nici una din astfel de oi nu trebuie să fie pierdută. Nu se poate să rămînă un gol în inima Păstorului Celui Bun; oaia a trebuit să fie căutată şi a fost căutată pînă ce a fost găsită. Nici chiar pentru o clipă nu putea fi îngăduit un astfel de gînd, că ea ar fi pierdută pentru totdeauna şi niciodată nu va fi găsită. „Oile Mele în veci nu vor pieri", spunea Domnul nostru. Nu, nici una măcar!

Da, cum am mai spus, păstorul este proeminent: dragostea lui, căutarea lui, bucuria lui. Şi interpretarea este simplă şi lipsită de posibilitatea de a se greşi: va fi bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăieşte, mai mult decît pentru nouăzeci şi nouă de oameni drepţi.

Este si un alt cuvânt care ne cere atentie: oaia era pierdută. Cît de mult se cuprinde în acest singur cuvânt: pierdut! Domnul Isus spunea că El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24). Israel, cu toate privilegiile lui şi cu Scriptura în mîini era descris ca pierdut. Şi dacă lucrul acesta este adevărat cu Israel, desigur a fost şi este adevărat cu toţi cei fără Dumnezeu şi fără nădejde în lume. Totuşi acesta este ultimul adevăr pe care omul îl primeşte cu privire la sine însuşi. Mulţi pot să vadă şi să înţeleagă că nu sînt ei chiar aşa cum ar trebui să fie; dar gîndesc că este loc pentru îmbunătăţire si este nevoie doar să schimbe o nouă foaie în viaţă. Dar este atît de înjositor să ţi se spună că eşti un păcătos pierdut şi că ai nevoie de un Mîntuitor atotputernic! Şi a spune ceva care să micşoreze din starea aceasta de „pierdut" nu poate duce decît la înşelarea sufletelor. Şi într-adevăr, nu s-au rătăcit oamenii? Au ajuns la cele mai mari adîncimi ale degradării, la cele mai neînchipuite fapte de infidelitate, la toate pervertirile imaginaţiei păcătoase. Nici un alt cuvînt nu va arăta starea lor ca oameni naturali si toate căile lor greşite, ca acest cuvînt „pierduţi".

Şi este nevoie de cineva care să-i caute. Păstorul Cel Bun din pilda noastră „s-a dus" după oaia pierdută. O evanghelie profesională rece (dacă o putem numi aşa) poate socoti că tot ce este necesar este să strigi după oaia pierdută, să-i spui că rătăceşte şi s-o îndemni la fapte bune acolo unde este, cu nădejdea zadarnică de a ajunge pînă la urmă unde trebuie.

Nu aşa este cu Păstorul Cel Bun, El „S-a dus" după oaia pierdută pînă ce a găsit-o. Şi chiar atunci, nu se încrede în puterile ei ca să-L urmeze, ci pune oaia pe umerii Săi şi o aduce acasă, bucurîndu-se. El nu pune oaia pe drumul cel drept, ca s-o lase pe ea să facă restul. Nu, el o aduce, si nu la celelalte nouăzeci şi nouă, ci chiar acasă, în siguranţă deplină; apoi cheamă pe vecini să se bucure împreună cu ei de oaia care fusese pierdută.

Dar veţi zice că Domnul nostru, în aplicarea pe care o face, spune că este bucurie în ceruri pentru orice păcătos care se pocăieşte. Dacă ce am spus mai înainte este adevărat, unde are loc pocăinţa? Va fi în mod hotărît totdeauna pocăinţa, căci bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăinţă. În pildă, aşa cum am văzut, ni se spune ce a făcut cel care şi-a pierdut oaia şi bucuria lui cînd a găsit-o.

Dar care sînt cei nouăzeci şi nouă de oameni drepţi care n-au nevoie de pocăinţă? Scriptura este foarte clară, că în ei înşişi nu se găseşte nici unul drept, nici unul măcar. Dar au fost şi sînt mulţi care se consideră pe ei însisi aşa si socotesc că nu au nevoie de pocăinţă. Aşa erau cei care au adus Domnului acuzaţia care a făcut să se spună pilda aceasta: „Omul Acesta primeşte pe păcătoşi şi mănîncă împreună cu ei." Găsim expresii asemănătoare şi în alte părţi, de exemplu „cel sănătos nu are nevoie de doctor". Nu înseamnă că ar fi vreunul care să nu aibă nevoie de Hristos; dar ei se situau pe terenul acesta, că aşa ar fi, şi de aceea aşa sînt trataţi. Cel bolnav preţuieşte tratamentul doctorului şi cel pierdut are nevoie de un Mîntuitor.

Cuvintele pildei acesteia sînt puţin diferite în Matei faţă de cele din Luca 15. În Matei, un copilaş era în mijloc şi Domnul Isus a spus: „Fiul Omului a venit să mîntuiască ce era pierdut." Aici lipsesc cuvintele „să caute" care se găsesc în Luca. Un copilaş nu s-a avîntat în păcat ca un adult, totuşi el a moştenit păcatul şi are nevoie de mîntuire. Domnul Isus a murit pentru a mîntui pe copilaşi, iar îngerii lor sînt în ceruri, privind faţa Tatălui. Aceasta ne face să dăm mai multă atenţie copilaşilor şi să-i învăţăm să-L iubească pe Mîntuitorul.

Pilda fiului risipitor

Luca 15.11-32

Pilda este atit de bogată şi atit de minunată încît eviţi să adaugi ceva la ea, comentînd-o prea mult; poate doar s-o admiri. Ce imagine a unuia care înlătură tot ce i se pare o constrîngere! Pleacă departe de tatăl său, foarte departe, ca acolo să-şi poată permite tot felul de fapte rele, neîmpiedicat de nimeni. Dar Dumnezeu ştie cum să aducă înapoi pe cei ce-L părăsesc: fiul risipitor începe să fie în nevoie. Şi unde sînt cei împreună cu care îşi cheltuiesc averea? N-a întîlnit decît o lume rece, care nu avea nimic de oferit. Dar fiul risipitor rămîne tot departe de tatăl. Încearcă să-şi cîştige existenţa şi astfel devine păzitor la porci, dar nici aici n-a putut găsi ceva care să-l satisfacă. Ar fi mîncat chiar şi mîncarea porcilor, dar nu avea voie: nimeni nu-i dădea roşcove. Toate acestea trebuiau să se întîmple, căci în felul acesta Dumnezeu îl aduce pe om la capătul resurselor lui, ca să-şi poată îndrepta ochii spre cer.

Şi atunci citim expresia aceasta demnă de toată atenţia: „şi-a venit în fire". Ce anume — cine a fost el în tot acest timp? Unul care a cheltuit totul nebuneşte, un risipitor. Dar acum îşi aminteşte de casa tatălui său, de robii lui şi cît de bine erau ei hrăniţi — iar el pierea de foame, în depărtare.

Cîte pesoane ajung aici! Unul încearcă onoarea din partea lumii, un altul bogăţiile ei, un altul plăcerile ei. Dar toate acestea îl lasă pe om să moară de foame. Şi mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că este aşa, pentru ca în felul acesta omul să se poată îndrepta spre El.

Fiul risipitor s-a hotărît să se ducă la tatăl său, să-şi mărturisească păcatul, să-i spună că nu este vrednic să fie numit fiul lui si să-i ceară să fie făcut slugă. Aşa ar fi fost potrivit şi drept din punctul de vedere al risipitorului; dar, aşa cum vom vedea, altfel erau gîndurile tatălui. Şi el porneşte.

Cînd era încă departe pe drum, tatăl lui l-a zărit, a alergat, a căzut pe gîtul lui şi l-a sărutat. Ce primire pentru un astfel de păcătos! Totul era pe măsura a ceea ce tatăl era şi potrivit cu dragostea sa pentru fiul său.

Desigur, mărturisirea păcatului vine ca acţiune potrivită cu dreptatea, însă este de notat că mărturisirea aceasta n-a venit decît după sărutul tatălui — şi nici recunoaşterea nevredniciei lui de a mai fi numit fiu n-a produs sărutul. Primirea care i s-a făcut l-a oprit pe cel întors acasă să ceară să fie făcut un rob. Într-adevăr, tatăl spunea: „fiul meu!" Şi a spus robilor săi să aducă haina cea mai bună (Zaharia 3.4), un inel (2 Corinteni 11.2) şi încălţăminte (Efeseni 6.15): el trebuia să fie îmbrăcat ca un fiu. Şi viţelul cel îngrăşat trebuie să fie tăiat: el trebuie să fie tratat ca un fiu.

Şi au început să se înveselească: ei, tatăl primind pe fiul său sănătos şi în siguranţă, şi fiul său primit într-un fel pînă la care nu puteau ajunge gîndurile lui pline de temeri cînd era în drum spre casă.

Şi ce ne spune imaginea aceasta? Cum primeşte Dumnezeu pe păcătoşi şi cum Se bucură de ei. De-am putea înţelege mai bine „primirea" noastră de către Dumnezeul oricărui har! Este bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte. Ce îndemn este acesta pentru cei sfioşi, care se gîndesc să fie în casă doar lîngă uşă, mulţumiţi să fie în părtăşie cu robii, numai să fie înăuntru! Da, aşa este cînd oamenii se dau după gîndurile lor, şi nu ale Tatălui. El ne primeşte potrivit inimii Sale, care şi-a găsit deplina satisfacţie în Persoana şi în lucrarea de la cruce a Domnului Isus Hristos, în Numele Căruia sîntem primiţi de Dumnezeu, făcuţi copii ai Lui.

Dar să nu-l uităm pe fratele mai mare — cel care se socoteşte singur un om drept, care niciodată n-a greşit, dar care nu poate înţelege ce este harul. Şi deşi tatăl lui se duce si îl invită înăuntru, el nu vrea să ia parte la bucuria pe care numai harul o poate da.

Mai mult, el îi reproşează tatălui că lui nu i-a dat nici măcar un ied, nu un viţel îngrăşat. Dar trebuie notat, el nu spune „ca să ne bucurăm împreună", ci „ca să mă înveselesc cu prietenii mei." Să se bucure împreună cu tatăl său, nu era în gîndurile lui; el avea prieteni asemenea lui.

Tatăl îi spune că el era totdeauna cu el — şi nu era tatăl mai bun decît toţi prietenii lui, la care se gîndea el? Şi tot ce avea tatăl era al lui. Era cazul să se alăture bucuriei pentru unul care a fost mort şi acum era viu.

A fost o greutate pentru mulţi să ştie pe cine l-ar putea reprezenta fiul cel mai mare, mai ales din cauza spuselor tatălui: „tot ce am este al tău". Aceasta este o ilustrare a faptului că o pildă nu poate fi interpretată în toate amănuntele ei. Asemănarea este cu amîndoi fiii. Unul cere „partea care i se cuvine din avere" şi citim că tatăl le-a împărţit la amîndoi averea şi că cel tînăr, luîndu-şi partea, ce a rămas trebuia să revină fiului celui mare. Aceasta explică pe deplin expresia „tot ce am este al tău".

Foarte probabil, fiul cel mai mare reprezintă pe cărturari şi pe farisei sau pe toţi aceia care gravitează în mediile celor credincioşi, plini de propria lor neprihănire. Ei au fost cei care au obiectat Domnului că primeşte pe păcătoşi. Da, El îi primea. Şi cele trei pilde, ca una singură în Luca 15, arată cum îi primeşte Dumnezeu şi cum era bucurie în primirea lor, pe care cei care se socoteau singuri oameni drepţi nu puteau s-o înţeleagă şi la care ei nu vroiau să participe.

Cuvintele acestea sînt foarte semnificative: „Nu voia să intre în casă". Cînd Domnul nostru era pe pămînt, predicînd împărăţia, ei n-au vrut să intre în ea şi au împiedicat şi pe cei care ar fi vrut. Şi după ce El a înviat, alte chemări le-au fost făcute, mereu şi mereu, dar cea mai mare parte dintre ele fără rezultat: ei n-au vrut să intre înăuntru. Şi nu sînt şi acum astfel de oameni care se socotesc singuri oameni drepţi, continuîndu-şi ritualurile lor religioase, dar neînţelegînd şi neavînd inimă pentru felul în care Dumnezeu primeşte pe păcătoşi, în harul Său, sau cum restaurează El pe un copil al Său după rătăcirea pe căi străine? Dumnezeu să le deschidă ochii, să-şi vadă trista lor înşelare.

Pilda administratorului necredincios

Luca 16.1-13

Dintre toate pildele, îndeosebi aceasta a fost socotită mai dificilă în interpretare, din cauza aparentei laude a unei purtări necinstite. Dar sperăm că o cercetare cu grijă a amănuntelor ei ne va face să înlăturăm în mare măsură dificultatea şi ne va ajuta să ajungem la gîndul pe care ea vrea să-l exprime.

În general, omul este un administrator al lui Dumnezeu, iar într-un sens mai restrîns Israel a fost administratorul lui Dumnezeu, deoarece lui i s-au dat Legea, făgăduinţele, legămintele, închinarea etc. Dar Israel a risipit bunurile care i s-au dat şi a coborît la nivelul celorlalte naţiuni. Şi omul privit ca administrator s-a dovedit în întregime necredincios. El îşi foloseşte mintea, talentele, energia, relaţiile (toate primite prin bunăvoinţa lui Dumnezeu), nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru păcat. Toată viaţa omului este întinată de păcat. în situaţia aceasta, omul îşi zice: „Să sap nu pot; să cerşesc mi-e ruşine"; nu vrea să ia locul unui pierdut, incapabil, păcătos, în totul dependent de Dumnezeu. Şi atunci administratorul sacrifică prezentul în vederea viitorului. Cu bunurile stăpînului, el se poartă foarte darnic faţă de datornici, reduce datoria celor cu care vroia să se împrietenească pentru viitor.

Comportarea lui necinstită nu este privită cu uşurinţă; el este numit un administrator nedrept. Şi nu necinstea, ci prudenţa lui a fost apreciată de stăpîn. Trebuie notat că, în pildă, nu Domnul este cel care găseşte ceva bun în atitudinea administratorului nedrept, ci stăpînul — „un oarecare om bogat". El a recunoscut că administratorul a acţionat „cu înţelepciune" sau „prudent", căutînd să-şi facă prieteni pentru timpul cînd nu va mai fi în slujbă. Şi într-adevăr, învăţătura pildei este să sacrifici prezentul pentru asigurarea viitorului. În sensul acesta, „fiii veacului acestuia, faţă de generaţia lor, sînt mai înţelepţi decît fiii luminii".

Este o cursă pentru oameni să sacrifice viitorul pentru prezent. Viitorul trebuie să stăpînească şi acţiunile noastre prezente. Nu putem umbla drept ca ucenici ai Domnului Hristos, decît fiind conştienţi de ceea ce va fi: privind nu înapoi, ci înainte, Înţelepciunea administratorului era că privea la viitor. Să folosim şi noi toate, conştienţi că toate aparţin Domnului.

Este de observat că Domnul dă aici un nume deosebit de rău lucrurilor pe care omul le doreşte foarte mult: banii, proprietatea sînt numite „mamona nedreptăţii" (bogăţiile nedrepte). Apostolul Pavel socotea tot ce are preţ înaintea oamenilor, chiar şi lucrurile religioase, ca pe un gunoi. Cine ar putea spune că a lepăda gunoiul ar fi un mare sacrificiu? În cazul apostolului era o înţelepciune cerească, al cărei izvor era dragostea lui pentru Hristos, Cel care l-a iubit mai întîi pe el.

Dar se poate ca lucrurile care ţin în sclavie pe oameni să fie schimbate, cîştigînd bogăţii pentru cer. Domnul explică pilda aceasta, spunînd: „Faceţi- vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte (mamonei nedreptăţii), pentru ca atunci cînd veţi termina cu toate, să fiţi primiţi în corturile veşnice". O altă dificultate ni se prezintă cu privire la aceşti „ei" (prieteni) despre care se spune aici. Dar s-a observat de mulţi ca un obicei al evanghelistului Luca de a folosi unele cuvinte sau expresii în felul acesta, în care sensul este pasiv sau impersonal. Numai Dumnezeu primeşte în ceruri, nimeni nu are dreptul să primească acolo. Este acelaşi fel de a prezenta lucrurile cînd ni se spune: „strîngeţi-vă comori în cer" sau „cel care dă săracului împrumută pe Dumnezeu" etc. Unii interpretează „să vă primească" în sensul de întîmpinare, ilustrînd în corturile veşnice o stare conştientă a celor credinciosi. Apoi urmează precizarea că cine este credincios sau necredincios în lucrurile mici, va fi tot aşa si în lucrurile mari. Lucrurile mici pun deseori la probă situaţia noastră reală. Si „dacă n-aţi fost credincioşi în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii?" Adică cine va încredinţa unui creştin o misiune spirituală, cînd el nu a fost credincios în lucrurile

materiale? Astfel, supraveghetorul „trebuie să aibă o bună mărturie din partea celor de afară" (1 Timotei 3.7).

„Şi dacă n-aţi fost credincioşi în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru?" Fiind credincioşi, se presupune că n-am avea posesiuni pământeşti (ci numai le-am menţine ca nişte administratori) şi de aceea bunurile acestea sînt numite „bunurile altuia". Si dacă nu sîntem credincioşi în lucrurile acestea temporare, nu putem înţelege nici lucrurile cereşti, care ne aparţin. Toată viaţa creştină în sensul Scripturii este, aici pe pământ, o lucrare pentru un Altul, adică pentru Hristos. Creştinul trebuie să privească timpul, banii, abilităţile, proprietatea ca bunuri ale Stăpînului său şi datoria lui este să slujească Stăpînului cu credincioşie. De fapt ar trebui să fie uşor să fii generos cu bunurile altuia. Socoteşte bunurile tale ca fiind ale lui Hristos şi atunci vei primi lumina de a le administra în mod înţelept. Şi este de observat că cine urmăreşte să fie bogat nu poate sluji lui Hristos.

Pilda este rezumată prin imposibilitatea de a sluji si lui Dumnezeu si lui Mamona. De aceea să folosim ce avem, nu căutînd avantaje de moment în lumea aceasta, ci adunînd comori în ceruri, unde nu le mănîncă molia şi nu le roade rugina.

Se vede de asemenea că pilda aceasta nu este adresată celor necredincioşi, ci ea a fost adresată ucenicilor, fiind o chemare la credincioşie şi devotament — urmind într-adevăr exemplul Aceluia care S-a golit de Sine însuşi şi a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogăţiţi. Ce semănăm, aceea vom şi secera (2 Corinteni 9.6) şi s-ar putea ca unii dintre noi să nu avem aici măsura de binecuvântări cereşti care ar fi în mod natural partea noastră, pentru că nu am fi buni administratori în lucrurile pământeşti. Nu avem „ce este al nostru" pentru că nu folosim cum ar vrea Dumnezeu lucrurile încredinţate în grija noastră ca administratori. Domnul să ne facă să-I fim mai credincioşi, cheltuind şi cheltuindu-ne pe noi înşine pentru El.

Pilda bogatului şi Lazăr

Luca 16.19-31

Pilda aceasta a fost discutată mai mult decît altele. Unii au socotit că n-ar fi o pildă, ci o istorisire adevărată. Ea este însă o pildă cu privire la cei care şi-au pecetluit soarta, lepădînd pe Domnul Hristos.

Care să-i fie înţelesul? Nu se spune deloc despre bogat că ar fi fost un om rău, şi nici despre Lazăr că ar fi fost un om drept. Unul este un om bogat care se îmbrăca asemenea unui împărat şi trăia bine; inima lui era aici pe pământ, unde-i era şi comoara, iar Dumnezeu nu era prezent în viaţa lui. Celălalt era un cerşetor aparent lipsit de ajutor, căci fusese „aruncat" la poarta bogatului şi era plin de bube, pe care i le lingeau cîinii. Ar fi dorit el să fie hrănit cu fărîmiturile care cădeau de la masa bogatului, dar ce ar fi vrut el nu i se dădea, nu se spune că bogatul ar fi avut grijă în vreun fel de nevoile lui. Sărăcia cumplită şi boala lui Lazăr nu-l făceau un om drept, şi tot aşa averea omului bogat nu-l făcea numaidecît păcătos.

Lazăr este numele grecesc pentru Eleazar şi înseamnă „cel pe care Dumnezeu l-a ajutat".

Deşi cele de mai sus arată clar că bogatul nu-l iubea pe săracul cerşetor „ca pe sine însuşi" aşa cum cerea Legea, totuşi în conversaţia dintre bogat şi Avraam, nu este învinuit că ar fi călcat Legea, ci simplu, că el a primit în viaţă cele bune iar acum este în chinuri, iar cel care primise cele rele, acum este mîngîiat. De aici unii au încercat să scoată un fel de doctrină a unei viitoare „compensări" pentru cei care sînt săraci şi cu totul lipsiţi în viaţa aceasta, deşi nu există o astfel de doctrină în Scriptură.

Sînt multe texte în Scriptură care ne pun înainte clar temeiurile pe care stau viitoarea fericire sau nenorocire a oamenilor. „Cine va crede va fi mîntuit şi cine nu va crede va fi condamnat". „Toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieţii, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecăţii" (Ioan 5.28,29). De asemenea citim în Apocalipsa 20 că cei morţi necredincioşi vor fi judecaţi după cele scrise în cărţi, după faptele lor. Atunci păcatele lor vor fi aduse la lumină înaintea marelui scaun de domnie alb. Aceasta nu se spune în pildă; şi nu Avraam este Judecătorul.

Este clar că această pildă nu intenţionează să ne înveţe temeiurile destinului nostru veşnic. Ea ne învaţă că bogăţiile nu vor mai fi văzute ca o binecuvîntare sigură a lui Dumnezeu, nici sărăcia ca lipsă de binecuvîntare; căci omul bogat s-a dus într-un loc de chin şi cel sărac într-un loc de binecuvîntare.

Dar cineva poate întreba: Era nevoie de o pildă care să ne înveţe acest lucru? Da, căci dacă privim în Vechiul Testament aflăm multe în legătură cu binecuvântările pământeşti. „El are în casă bogăţie şi belşug" (Psalmul 112.3). Şi psalmistul nu văzuse niciodată pe urmaşii celui drept cerşindu-şi pîinea. Prosperitatea, belşugul erau deci o dovadă a favorii lui Dumnezeu. Cînd Domnul Isus a spus că era mai uşor pentru o cămilă să intre prin urechea acului, decît un bogat să intre în împărăţie, chiar şi ucenicii au rămas miraţi şi L-au întrebat: „Atunci cine poate fi mîntuit?"

Era un lucru nou atunci pentru un om bogat să privească la bogăţiile lui ca la o piedică, şi nu ca la un ajutor sau o binecuvântare necesară. Acel tînăr care ţinuse Legea, despre care se spune că „Isus l-a privit şi l-a iubit", cînd i s-a spus să vîndă tot ce avea şi să dea la săraci şi după aceea să vină să-L urmeze pe Hristos, a plecat plin de întristare pentru că avea mari bogăţii.

Aceasta de asemenea se armonizează cu învăţăturile care sînt atît de des date celor bogaţi. „Vai de voi, bogaţilor, pentru că voi v-aţi primit mîngîierea!" (Luca 6.24). „Şi voi, bogaţilor, plîngeţi şi strigaţi din cauza nenorocirilor care vin peste voi!... V-aţi strîns comori în zilele din urmă! (Iacov 5.1-3). „Porunceşte celor bogaţi în veacul de acum să nu se îngîmfe şi să nu-şi pună încrederea în nesiguranţa bogăţiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug, ca să ne bucurăm de ele" (1 Timotei 6.17).

Atunci desigur era o lecţie importantă care trebuia învăţată, că bogăţiile nu mai erau o indicaţie că cei care le aveau erau în mod special sub binecuvîntarea lui Dumnezeu, gînd care era corect în dispensaţia dinainte. Acum celor săraci li se vesteşte evanghelia, iar cei bogaţi sînt lăsaţi cu mîinile goale. Da, şi omul bogat poate (ca în pilda bogatului fără minte) să fie chemat deodată să părăsească bogăţiile lui. Şi, aşa cum este cazul aici, el poate ajunge în chin în starea viitoare. Se poate închipui un caz mai trist ca un bogat, un om moral, mîndru cu bogăţiile lui şi încrezîndu-se în moralitatea lui, să fie chemat deodată într-un loc de chin?

Pilda ne învaţă clar despre starea viitoare. Bogatul a murit, a fost îngropat şi în locuinţa morţilor (în Hades) şi-a ridicat ochii. Deşi murise şi fusese îngropat, el încă trăia, recunoştea, îşi aducea aminte, simţea, dorea, vorbea. Este viaţă după moarte pentru cei mîntuiţi, dar este şi o existenţă după moarte pentru cei care vor fi în chinuri. Dincolo de mormînt avem lucrurile în adevărata lor lumină. După moarte, bogatul n-a încetat să existe: era în chinuri, deşi trupul lui era în mormînt şi avea parte de chinuri înainte de judecata finală care aşteaptă pe cei necredincioşi.

O mare prăpastie era de asemenea statornicită, încît nimeni nu putea trece de la Avraam la omul bogat. Deşi cu trupul în mormînt, bogatul cere apă, dar nu primeşte nici un ajutor, nici chiar favoarea degetului muiat în apă, ca să-i răcorească limba uscată de văpaia în care se afla. Cît de înspăimîntător! Desigur, o astfel de imagine nu este lăsată de Domnul Isus ca să înfricoşeze sentimentele cititorului. Trebuie ştiut însă clar că precizarea locului nostru veşnic este făcută aici pe pămînt şi realizată imediat după moarte.

Pilda aceasta ne descoperă un fapt, că este un loc de chin veşnic pentru cel rău, tot aşa cum este un loc de binecuvântare veşnică pentru cel răscumpărat. „Sînul lui Avraam" era o figură potrivită gîndurilor evreieşti pentru cel mai bun loc din lume. Şi nu este nici o posibilitate de a trece dintr-un loc

În altul, aşa cum universalistii ar vrea să înveţe. De ar tine seama oamenii de înştiinţările acestei revelaţii şi ar primi harul care le este oferit acum fără nici o plată şi în felul acesta să scape de mînia care va veni!

Este aici şi o altă lecţie. Cînd bogatul aude că soarta lui este pecetluită, ajunge neliniştit pentru cei cinci fraţi ai săi, dorind ca ei să fie înstiinţaţi ca nu cumva să vină şi ei în locul de chin. Cînd trăia pe pămînt, el le dăduse un exemplu rău de nesocotire a lui Dumnezeu. N-ar vrea Avraam să trimită pe Lazăr în casa tatălui său cu o înştiinţare solemnă? Sigur că ei vor asculta pe unul care a înviat dintre cei morţi.

Avraam răspunde că aceasta ar fi fără folos. „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe Proroci, nu vor fi înduplecaţi nici chiar dacă ar învia cineva dintre cei morţi". Şi hotărît, Avraam avea dreptate. Gîndiţi-vă numai dacă ar apărea un astfel de om pe pămînt, cine l-ar crede că într-adevăr ar veni dintre cei morţi? Toţi ar spune că este un înşelător.

Fariseii nu urmau Legea şi Prorocii, aşa că nu erau mai buni decît fraţii bogatului. Ei mărturiseau că există viaţă viitoare şi judecată, totuşi urmăreau să fie bogaţi pe acest pămînt, la fel ca cel bogat din pildă.

Este arătat apoi un alt principiu. Fie că era vorba de Moise sau de proroci, oamenii erau chemaţi să asculte doar de Cuvîntul lui Dumnezeu. Şi nu există convingeri temeinice decît cele date de acest Cuvînt. Moise şi prorocii erau cei trimişi şi dacă oamenii nu vor să primească ce le spune Dumnezeu prin ei, nu este altă nădejde pentru oameni. Chiar mărturia învierii Domnului Isus însuşi a întîmpinat aceeaşi necredinţă ca cea care se arătase în timpul cînd trăia pe pămînt. Iar dacă Lazăr din Betania a fost înviat, mai-marii preoţilor în loc să recunoască în faptul acesta puterea lui Isus, căutau să-l omoare şi pe Lazăr şi pe Domnul Isus. Domnul spunea iudeilor care pretindeau că se încred în Moise: „Dacă aţi crede pe Moise, M-aţi crede şi pe Mine, pentru că el a scris despre Mine" (Ioan 5.46). Şi nu există mîngîiere în lumea cealaltă, dacă mărturia Cuvîntului nu-si face lucrarea în constiinta omului în lumea aceasta. Atitudinea faţă de Dumnezeu şi faţă de Cuvîntul Său în viaţa aceasta nu poate fi schimbată dincolo de mormînt.

Vedem astfel cît de plină de învăţăminte este pilda aceasta. Cît de mare este schimbarea care are loc dintr-o viaţă înlesnită şi plină de lux pe acest pămînt, într-un chin veşnic — în timp ce cel sărac în viaţa aceasta poate intra în bucuria veşniciei! Unii spun că acesta este doar un fel de a vorbi. Şi dacă ar fi aşa, pentru ce este felul acesta de a vorbi? Pentru că va fi viaţă după moarte, atît pentru cel drept, cît şi pentru cel rău. Acolo soarta lor va fi pecetluită, şi pecetluită pentru veşnicie. În loc să critice şi să pună întrebări, oamenii mai bine ar ţine seama de înstiintări si s-ar încrede în harul lui Dumnezeu, atît de simplu vestit astăzi, şi atunci în mod sigur se vor găsi alături de cei care au crezut pe Moise şi pe proroci, pe Domnul Isus însuşi şi pe cei pe care El i-a trimis. Dar dacă întorc spatele unui astfel de har, chiar dacă este vestit de un om cu totul neînsemnat, să fie siguri că dacă stăruie în această neprimire, situaţia lor devine cu totul fără nădejde, căci ei n-ar crede chiar dacă ar învia cineva dintre cei morţi. Cînd Cuvîntul lui Dumnezeu este lepădat, nu mai există nădejde pentru veşnicie.

Pilda judecătorului nedrept

Luca 18.2-8

Contextul ne spune că pilda aceasta a fost dată cu intenţia de a arăta că trebuie să te rogi neîncetat şi să nu oboseşti. Şi aceasta este o lecţie importantă, căci este o semnificaţie deosebită în cuvântul acesta: totdeauna. Cineva se poate ruga şi poate fi în pace cînd lucrurile se desfăşoară liniştit şi uşor, dar poate fi cu totul neliniştit cînd se ivesc necazuri — atunci cade de oboseală. Alţii sînt prea înclinaţi să neglijeze rugăciunea cînd toate par liniştite, uşoare; ei devin indiferenţi şi nepăsători, dar sînt treziţi să se roage atunci cînd apar necazuri. Pilda aceasta a fost spusă ca să ne rugăm totdeauna şi să nu obosim.

Pilda se remarcă prin contrast, şi nu prin exemplu. Un judecător nedrept, unul care nu se teme de Dumnezeu şi nu respectă pe aproapele său va asculta pe o văduvă săracă, numai să nu mai fie deranjat de cererile ei repetate. Şi apoi vine concluzia: dacă un judecător nedrept poate fi în felul acesta mişcat, de ce n-am aştepta să fim ascultaţi de un Dumnezeu drept şi plin de îndurare? El va răzbuna pe ai Săi în curînd, deşi zăboveşte faţă de ei.

Dar cine sînt cei „aleşi"? Israel a fost din vechime poporul ales al lui Dumnezeu (Isaia 44.1), apoi sînt cei aleşi ai lui Dumnezeu pentru viaţa veşnică, aşa cum este arătat clar în Romani 8, Coloseni 3.12, 2 Timotei 2.10, Tit 1.1. Şi aceasta face contrastul şi mai puternic. Nu era nici o legătură de rudenie între văduvă şi judecătorul nedrept, şi totuşi ea a obţinut ce a cerut. Dar Dumnezeu a ales pe cei ai Săi, i-a adus într-o relaţie deosebită cu Sine însuşi; cu cît mai mult atunci nu va auzi El şi nu va răspunde El la strigătele lor? În Romani 8 apostolul întreabă: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau strîmtorare, sau prigonire, sau foamete, sau lipsă de îmbrăcăminte, sau primejdie, sau sabie?... În toate acestea, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit". Nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu. Deci înţelegem că Dumnezeu iubeşte pe cei pe care i-a ales şi El va răspunde celor pe care-i iubeşte şi le va răsplăti, Răbdarea" la timpul său.

Nu ne îndoim totuşi că „cei aleşi" din pildă se referă în primul rînd la Israel, la care se referă şi cuvintele care urmează: „Cînd va veni Fiul Omului, va găsi El oare credinţă pe pămînt?" Aici, Domnul nostru Se referă la poporul Său pămîntesc; biserica va fi răpită, dar poporul Său

ales va fi încă pe pământ. Îi va găsi El arătînd credinţă în Dumnezeul lor şi îi va găsi în pace? Sau mai degrabă ei vor plînge în necazurile lor, atunci cînd Mesia Se va arăta? Multe texte arată încercările prin care va trece poporul lui Dumnezeu în acel timp (Zaharia 12.10) şi numai cei care prin credinţă vor primi un duh de rugăciune potrivit învăţăturii pildei acesteia vor fi în pace. Cîtă putere vor avea atunci cuvintele acestea: „Nu va răzbuna Dumnezeu pe aleşii Săi care strigă zi şi noapte către El?"

„Pînă cînd, Doamne?" va fi imul din strigătele lor amare (Psalmul 74.10). Deşi El zăboveşte, „îi va răzbuna îndată." Deşi judecăţi aspre aşteaptă pe cei necredincioşi din Israel, rămăşiţa credincioasă lui Dumnezeu va fi ascultată şi răzbunată.

Şi tot atit de sigur El ne ascultă şi pe noi. Pilda vorbeşte despre o văduvă şi în Orient nimeni nu era mai fără nădejde şi mai lipsit ca o văduvă. Aceasta ne aminteşte un cuvînt al Domnului: „Vor veni zile cînd Mirele va fi luat de la ei şi atunci vor posti" (Matei 9.15). Ea are de asemenea un acuzator şi tot aşa noi avem un potrivnic viclean şi periculos. De aceea să ne rugăm totdeauna şi să nu ne lăsăm, căci avem de partea noastră pe Cel care ne scoate din toate necazurile noastre şi care este mai grabnic să ne răspundă decît sîntem noi să-I cerem şi care ne îndeamnă să ne deschidem larg gura, ca El să ne-o umple.

Pilda vameşului si fariseului

Luca 18.10-14

Ni se spune cu ce ocazie s-a dat pilda aceasta. Ea s-a spus „pentru unii care se încredeau în ei înşişi că sînt drepţi şi dispreţuiau pe ceilalţi."

Rugăciunea fariseului este plină de „eu". Spune ce are el şi ce a făcut el. Îi mulţumea lui Dumnezeu, este adevărat; dar nici un cuvînt despre ce a făcut Dumnezeu pentru el. Într-adevăr, nici un cuvînt că ar fi simtit nevoia ca Dumnezeu să facă vreun lucru pentru el. Nu, el se ruga „în sine" (sau: către sine).

Vameşul, dimpotrivă, nu avea nici un cuvînt de spus în favoarea sa; el simţea ce era. Sta deoparte, nu era vrednic nici să privească spre cer, ci se bătea în piept, mărturisind că era un păcătos şi cerea îndurare.

Rezultatul a fost că mai degrabă vameşul s-a dus acasă îndreptăţit, decît fariseul. Învăţătura nu este în primul rînd calea mîntuirii, totuşi cel păcătos şi-a luat adevăratul lui loc şi s-a dus acasă îndreptăţit. Fiind vorba de cei care se justifică pe ei înşişi şi dispreţuiesc pe alţii, Domnul Isus spune drept încheiere: „Oricine se înalţă va fi smerit; şi oricine se smereşte va fi înălţat." Acestea erau şi sînt şi acum principiile împărăţiei lui Dumnezeu. Amîndouă stările sînt portretizate viu atît în cel dintîi Adam, care s-a înălţat pe sine însuşi şi a căzut, cît şi în Domnul nostru, care S-a smerit pe Sine Însuşi şi a fost înălţat.

Un păcătos nu trebuie acum să apeleze la Dumnezeu cu gîndul ca să-L mişte şi să-L facă să fie îndurător. Dumnezeu vrea să fie plin de îndurare şi a trimis pe slujitorii Săi, rugînd pe oameni să se împace cu Dumnezeu şi să primească o mîntuire deplină şi fără plată. De altă parte, răscumpărarea a fost împlinită şi un creştin este adus într-o aso-ciere foarte apropriată cu Hristos şi este îndemnat să vină cu îndrăzneală la scaunul harului. Si el trebuie să ia locul pe care Dumnezeu i l-a dat, ca un fiu si ca un sfînt, să nu fie multumit să se socotească mereu ca un „păcătos mizerabil". Adevărat, el este ca un datornic faţă de îndurarea arătată lui în tot timpul vieţii lui şi nicidecum el nu poate vorbi ca fariseul despre faptele lui. „Deşi nu sînt nimic" este adevăratul limbaj al unui creştin; şi el are ca exemplu pe Hristos, care S-a smerit şi S-a dezbrăcat pe Sine însuşi, iar acum este înălţat în măreţia cerurilor (Filipeni 2.5-11).

Cît de dornici sîntem după o bună reputaţie! Hotărît, mulţi dintre noi trebuie încă să aşteptăm să ne socotim pe noi înşine ca nimic şi să ne smerim. Dar cel care se smereşte va fi înălţat.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau şi interpretarea pildei acesteia: „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi (iudei) şi va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite". Acesta a fost rezultatul, după nereuşita repetată a obţinerii de roade de la viticultori şi după ce în final, cu toată îndelunga răbdare a stăpînului, ei s-au arătat răzvrătiţi pe faţă şi ucigaşi.

Imaginea este luată din Orient, unde oamenii de obicei nu plătesc în bani închirierea pămîntului, ci în roade — un anumit procent din ce dă pămîntul, potrivit naturii solului şi altor condiţii. În unele cazuri se putea plăti şi în bani, aşa cum citim în Cîntarea Cîntărilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a încredinţat via unor păzitori şi fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginţi." Şi versetul 12 pare să arate proporţia care trebuia să fie pentru cel care lucrează şi pentru cel care este stăpîn. „Via mea, care este a mea, este înaintea mea. Cei o mie de arginţi să fie ai tăi, Solomon, şi două sute fie celor ce păzesc rodul." Ar fi fost ca în pilda noastră, atunci cînd proprietarul pune la dispoziţie via, teascul, turnul şi toate, în afară de muncă. Dar cînd terenurile arabile sînt arendate în Orient, un procent mai mic decît acesta este plătit pentru chirie, muncitorii trebuind să caute sămîntă, unelte etc. si să muncească; în acest caz urma să se plătească a zecea parte din produse.

Situaţia unui proprietar care pune la dispoziţie toate lucrurile şi care pretinde cea mai mare parte din produse se aplică la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Israel. El i-a luat ca pe nişte aramei gata să piară (Deuteronom 26.5), a făcut totul pentru ei şi apoi era normal să primească roade.

Citim că „după ce au auzit pildele Lui, preoţii cei mai de seamă si fariseii au înţeles că Isus vorbea despre ei." Nu se putea să nu înţeleagă aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citiseră în profetul Isaia 5.1,2: „Voi cînta Preaiubitului meu cîntarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a săpat pămîntul, l-a curăţit de pietre şi a sădit în el viţele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei şi a săpat şi un teasc; aştepta să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici."

Cuvintele acestea sînt foarte mişcătoare: „Ce as mai fi putut face viei Mele şi nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, cînd Eu mă aşteptam să producă struguri buni?" Nu mai era îndreptare; gardul era rupt, zidurile dărîmate şi via părăsită. Nu putea să fie vreo greşeală din partea aceluia care era stăpînul viei. „Via Domnului Oştirilor era casa lui Israel şi bărbaţii lui Iuda sînt planta plăcerii Lui.

El Se aştepta la judecată şi iată, sînge vărsat; la dreptate şi, iată, strigăte de apăsare!"

În zilele cînd Domnul Isus era pe pămînt, Israel nu avea decît să privească înapoi şi să vadă că prorocia aceasta se împlinise. Israel nu era în acel timp o vie înfloritoare, nici o vie plină de roade; fusese aşa altădată, cel puţin într-o anumită măsură. Acum ei aveau să audă că pedeapsa îi ameninţa. Ei se purtaseră rău cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimişi, iar acum Fiul era prezent înaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea să devină capul unghiului, dar pe care zidarii aveau s-o lepede. El era piatra de care ei s-au împiedicat şi au căzut, cînd El era printre ei în har; cînd va veni însă în judecată, cei care L-au lepădat vor fi sfărîmaţi.

Dar deşi căpeteniile lui Israel au înţeles că Domnul vorbea despre ei şi deşi văzuseră prorocia lui Isaia împlinită chiar în mijlocul lor, totuşi toate acestea n-au avut urmări asupra lor. Ei căutau mereu să pună mîna pe El, dar se temeau de popor, În felul acesta ei arătau cît de dreaptă este pilda, Împărăţia lui Dumnezeu (nu a cerurilor, căci ei n-o aveau) avea să fie luată de la ei şi „dată unui neam care va aduce roadele cuvenite".

Cît de caracteristică este expresia aceasta: „să punem stăpînire pe moştenirea lui", „moştenirea va fi a noastră"! Da, omul — si în cazul acesta omul religios — doreşte să înlăture orice control al lui Dumnezeu, să pună mina pe stăpînire şi să-şi urmeze liber căile lui stricate. Omorârea lui Hristos este culmea păcatului omului: firea omului s-a dovedit fără nădejde de rea.

O lecţie folositoare putem învăţa din pilda aceasta. Dumnezeu a întrebat ce ar mai fi putut face pentru Israel? Şi nu am putea întreba şi noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Cînd privim la ce era la început şi la ce este încă în gîndul lui Dumnezeu — „stîlpul şi temelia adevărului", „trupul lui Hristos", „un singur trup", „casa Lui" etc. — şi vedem starea ei de ruină şi de stricăciune, nu putem decît să ne întristăm, să ne smerim, că Hristos va trebui să spună către cea care poartă numele de Biserica Sa: „Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea".

Pilda cinei celei mari

Luca 14.16-24

Pilda aceasta este foarte asemănătoare cu cea a nunţii fiului de împărat din Matei 22. Însă pilda din Matei 22 a fost rostită de Domnul Hristos în templu, înaintea marilor preoţi şi a bătrînilor, cînd căpeteniile lui Israel căutau să-L omoare. Iar pilda din Luca a fost dată în casa unei căpetenii dintre farisei, înaintea ultimei Sale călătorii spre Ierusalim.

Învăţătura în amîndouă ocaziile este aceeaşi, desi unele amănunte diferă.

În Matei era „un împărat", în Luca „un om oarecare". În Matei era nunta fiului de împărat, în Luca este o cină mare.

Dumnezeu a pregătit cu un preţ foarte mare o masă bogată pentru păcătoşi şi îi învită la masa Lui, să poată fi în legătură personală cu El. Evanghelia este o chemare la nuntă. Bucuria reală este roada Duhului Sfînt, cunoscută de cel care stă la masă cu Tatăl şi împărtăşeşte aceleaşi lucruri care Îl satisfac pe fericitul Dumnezeu.

Prin evanghelie ni se spune: toate sînt gata! Din fire nu înţelegem că sîntem incapabili de a contribui cu ceva la mîntuirea noastră. Cel chemat la masă nu trebuie să aducă daruri lui Dumnezeu, ci el urmează să primească daruri de la Dumnezeu. Dacă aş gîndi că trebuie să împlinesc unele cerinţe, în afara credinţei în Hristos, ca să pot sta în prezenţa lui Dumnezeu, aş nesocoti harul Său. El m-a chemat fără să aştepte să găsească ceva vrednic în mine; El ştia cît de nevrednic eram, înainte de a mă fi chemat.

Iudeii invitaţi la cină s-au scuzat cu lucruri care nu erau rele în ele însele, însă care dovedeau că singura lor preocupare era pentru interesele lor mărunte şi nu aveau timp şi inimă pentru Dumnezeu. Ei trăiau numai pentru prezent şi toţi s-au scuzat că nu pot veni. Unul se duce la cîmp — la bucata lui de pămînt. Un altul, la afacerile lui — cei cinci perechi de boi. Dar se putea să cumpere cineva boi fără să-i fi încercat mai întîi? Iar un al treilea abia s-a căsătorit. Toate erau lucruri cu totul naturale, care n-ar fi trebuit să-i împiedice să vină la masă; ei însă „au început să se scuze."

Glasul lui Dumnezeu nu mai atinge nici o coardă a inimii omeneşti. Lucrurile dumnezeieşti si curate nu plac inimii omeneşti, dar lucrurile murdare şi păcătoase îl atrag pe om. În Romani 3.11 ni se spune că nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu, nici unul măcar. Fiind sub stăpînirea păcatului, toată fiinţa omului este îndreptată numai spre rău, chiar cînd aparent ar face lucruri normale, la locul lor. Totul este stricat în om, inclusiv voinţa lui. „Învăţătura voinţei libere întăreşte pretenţia omului natural că n-ar fi în întregime pierdut. Toţi cei care n-au fost convinşi adînc de păcat, toţi cei a căror convingere este întemeiată pe păcate mari, exterioare, cred mai mult sau mai puţin în voinţa liberă" (J.N.D.). Ca să aibă voinţă liberă, omul ar trebui să fie neutru faţă de bine şi faţă de rău; dar el este păcătos, este deja înclinat spre păcat. De aceea este nevoie ca prin experienţe amare să învăţăm totala noastră stricăciune înaintea lui Dumnezeu. Iar crucea lui Hristos spune că omul nu-L vrea pe Dumnezeu, nici chiar atunci cînd El vine la om în har.

Dumnezeu însă nu rămîne străin fată de starea noastră decăzută, El este activ şi pune toate în mişcare ca oamenii să-L cunoască pe Hristos, să vină la ospăţ. El ia iniţiativa şi El continuă lucrarea de mîntuire, căci omul niciodată nu s-ar îndrepta spre Dumnezeu, dacă ar fi lăsat la propriile lui înclinaţii sau capacităţi. Este nevoie de o lucrare deosebită a lui Dumnezeu, este îndeosebi misiunea Duhului Sfînt, „robul" din pildă, care se duce să invite pe oameni la masă.

În Luca nu avem purtarea plină de răutate faţă de cei trimişi să-i invite la masă, nici pedepsirea celor ce i-au tratat rău, nici arderea cetăţilor lor, ca în Matei. Fiul Împăratului din Matei este în mod clar Mesia, iar refuzul de a veni la nuntă este lepădarea Mesiei. De altă parte, invitaţia în Luca merge şi mai departe, a doua chemare fiind pe străzile cetăţii, să adune pe săraci, pe schilozi, pe orbi şi pe şchiopi. A treia chemare este la drumuri şi la garduri, aceasta fiind evanghelia îndreptată spre cei dintre neamuri. În Luca nu există oaspetele fără haina de nuntă, care pare să confirme gîndul că această haină era dăruită de împăratul care dăduse masa. Haina de nuntă este însăşi Persoana Domnului Hristos: numai îmbrăcaţi în El ne putem prezenta şi putem fi acceptaţi înaintea lui Dumnezeu.

Învăţătura în amîndouă evangheliile este asemănătoare. Cineva spusese Domnului Isus: „Ferice de acela care va mînca pîine în împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 14.15). Dar El le-a spus despre o masă chiar de pe acum, în prezent. Dumnezeu a făcut o sărbătoare a harului şi slujitorii Săi încă invită pe păcătoşi. Cina cea mare de asemenea poate fi privită ca o sărbătoare ce se continuă, căci nu citim că s-ar fi terminat.

Cît de mult trebuie să ne bucure si aceste cuvinte: o cină „mare"! Este într-adevăr fără limite cu privire la provizii, fără limite în ce priveşte invitaţia. Cuvîntul îndreptat spre slujitori este: „Siliţi-i să intre, ca să mi se umple casa!" Dumnezeu urmăreşte un scop şi mai înalt decît mîntuirea noastră: să-L slăvească pe Domnul Hristos, să I se umple casa. Vor fi numai cîţiva care să-L satisfacă pe El, care a plătit un astfel de preţ de răscumpărare, moartea Sa pe cruce? Nu! Casa Lui trebuie să fie umplută. Vestiţi lucrul acesta în depărtări, la timp şi ne la timp, strigaţi: Veniţi, căci toate sînt gata!

Pilda minelor

Luca 19.12-27

Contextul acestei pilde ne spune de ce a rostit-o Domnul Isus: pentru că erau aproape de Ierusalim şi pentru că ei gîndeau că împărăţia lui Dumnezeu se va arăta îndată. Hristos este „omul de neam ales" care aşteaptă să vină timpul cînd îşi va primi împărăţia.Aceasta nu trebuie confundată cu nădejdea venirii Domnului nostru ca să răpească Adunarea. Pilda se referă la împărăţie şi este în legătură cu Ierusalimul, fapt care va avea loc după ce sfinţii vor fi răpiţi de Domnul în văzduh. Este totuşi demn de notat că pilda reprezintă pe aceleaşi persoane care au primit „mine" cînd Domnul a plecat şi care vor fi în viaţă cînd El Se întoarce şi îi cheamă pe aceşti robi să-şi dea socoteala de administraţia lor, deşi veacuri s-au dus între plecarea Sa şi venirea Sa din nou. Toţi trebuie să fie credincioşi în timp ce aşteaptă venirea Sa din nou şi toţi trebuie să dea o socoteală.O „mină" este a şaizecea parte dintr-un talant, aproximativ 600 grame sau salariul mediu pe 3 luni. Aici, „mina" este o monedă.Fără îndoială, fiecare a fost izbit de asemănarea dintre pilda aceasta şi cea a talanţilor din Matei 24.Deosebirea importantă este că acolo fiecare a primit cîte o sumă diferită, unul zece talanţi, altul cinci, un altul un talant, în timp ce aici toţi au primit aceeaşi sumă, o mină. Aplicarea ei pentru noi nu este numai pentru darurile speciale primite, ci şi pentru simpla credincioşie în mărturia creştină. Nu este vorba de daruri naturale, ci de lucrarea Duhului Sfînt pentru a da mărturie. Aici persoanele sînt descrise ca robi, aşa cum în multe alte locuri cei care mărturisesc a fi robi sînt socotiţi aşa cum pretind şi devin răspunzători potrivit cu numele pe care-l poartă.Matei prezintă înţelepciunea şi suveranitatea Celui ce dă talanţi în mod diferit, potrivit aptitudinilor robilor Săi; Luca subliniează îndeosebi răspunderea robilor, care au primit toţi aceeaşi sumă.Se vorbeşte şi de o altă categorie de persoane: cetăţenii. Aceştia au trimis un mesaj după el, spunînd: „Nu vrem ca omul acesta să împărăţească peste noi." Şi despre aceştia citim: „Cît despre acei vrăjmaşi ai mei, care n-au vrut să împărăţesc eu peste ei, aduceţi-i încoace şi tăiaţi-i înaintea mea." Aceştia sînt fără îndoială în primul rînd iudeii, ei sînt cetăţenii din poporul Său, deşi felul lor dispreţuitor de a vorbi este un fel al omului în general. Iudeii nu numai că nu L-au primit pe Isus ca Împărat cînd era în umilire pe pămînt, dar nu L-au dorit nici cînd era în slavă şi cînd apostolul Petru şi apoi Ştefan îi îndemnau să-L primească.Dar ceilalţi sînt robi şi doi dintre ei au folosit bine mina lor şi, cînd stăpînul s-a întors, au primit o aprobare şi o răsplată, potrivit cu cît au cîştigat. Însă unul i-a dat înapoi mina şi l-a învinuit cu obrăznicie pe stăpîn. El înfăşurase mina „într-un ştergar", în loc s-o pună în comerţ. Totuşi îl recunoaşte pe stăpîn ca „domn", deci era obligat să facă ce putea mai bine pentru stăpînul lui. Şi chiar dacă el gîndea că stăpînul este un om aspru, nu era deloc mai puţin răspunzător să-şi facă datoria, căci acela îi era stăpînul.La urmă, fiecăruia i se dă o parte din slava împărăţiei, potrivit lucrării de rob. Tot ce am dobîndit aici pe pămînt în cunoaşterea lui Dumnezeu, nu se pierde în lumea cealaltă; dimpotrivă, cu atît vom primi mai mult. Slava moştenirii ne este dată potrivit lucrării. Acum cu cît îl cunoşti mai bine, cu atît eşti mai credincios în lucrarea Lui.Răsplăţile — stăpînirea peste cetăţi — arată desigur o legătură deosebită cu Israel, totuşi ele ilustrează în mod izbitor datoria noastră ca slujitori ai lui Hristos. Îl numim Domn şi Stăpîn — şi aşa este El. Şi noi, ca slujitori ai Săi, avem obligaţia de a-L sluji şi a asculta de El. Ar trebui să socotim ca un privilegiu cu totul deosebit să facem vreo lucrare pentru un astfel de Domn, Căruia Îi datorăm tot ce sîntem şi tot ce avem. Şi aici este răspunderea noastră. O mină este dată fiecăruia dintre noi, cu îndemnul: „Pune-o în negoţ pînă mă voi întoarce" (Expresia aceasta „a pune în negoţ" nu se mai găseşte în altă parte a Noului Testament). Foloseşte ce daruri ai, nu pentru tine, ci pentru Stăpînul tău. Răsplata ta va fi în viitor.Mina pe care robul necredincios o avea este dată celui care a cîştigat alte zece mine, fapt care ne dezvăluie principiul important că celui care foloseşte darurile Sale i se dă mai mult, însă celui care nu le foloseşte i se ia şi ce avea. Cît de asemănător este lucrul acesta cu aceste cuvinte solemne: „Dacă deci lumina care este în tine este întuneric, cît de mare trebuie să fie întunericul acesta!" De am fi găsiţi credincioşi în folosirea darurilor pe care Dumnezeu ni le-a încredinţat! Aceasta va fi desigur pentru binele nostru, căci dacă luăm jugul Lui asupra noastră, vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Şi aceasta va fi pentru slava Sa. Ce bine ar fi ca fiecare să folosească darurile pe care le are, în loc să se tot plîngă de lipsa vreunui dar, şi să-şi aducă aminte de cuvintele: „Cine udă pe alţii va fi el însuşi udat."

clickbible.org